

(2001/C 261 E/106)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0382/01**van Jeffrey Titford (EDD) aan de Commissie***(15 februari 2001)*

Betreft: Ontwerprichtlijn betreffende afgedankte elektrische en elektronische apparatuur

Waarom werkt de Europese Commissie verder aan een ontwerprichtlijn betreffende afgedankte elektrische en elektronische apparatuur, die handelaars in elektrische apparatuur de verplichting oplegt de klant aan te bieden oude elektrische apparatuur gratis terug te nemen, indien deze ontwerprichtlijn

1. kleine en middelgrote bedrijven ertoe noodzaakt dure ruimte te gebruiken voor de opslag van afgedankte elektrische apparatuur,
2. voor de klant praktische problemen oplevert wat betreft het vervoer van deze producten naar verkooppunten,
3. gezondheids- en veiligheidsproblemen oplevert voor verkopers waarvan wordt verwacht dat zij met allerlei door de klant teruggebrachte gevaarlijke, vervuilde, vette of mogelijk besmette apparatuur omgaan,
4. enorme extra kosten voor kleine en middelgrote bedrijven met zich meebrengt, die afgedankte producten moeten inzamelen en nieuwe moeten leveren,
5. kleine en middelgrote handelaren ertoe verplicht een vergunning aan te vragen voor afvalbeheer, die alleen kan worden verkregen door personeel op dure cursussen te sturen,
6. kleine en middelgrote ondernemingen blootstelt aan boetes voor de verkoop van elektrische apparatuur zonder vergunning, en aldus het aantal ingevolge de Europese Unie ingestelde strafbare feiten uitbreidt (bijvoorbeeld de recente poging van de Britse regering om de verkoop van niet verpakte goederen aan Britse consumenten volgens het Britse stelsel van maten en gewichten strafbaar te stellen)?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(6 april 2001)*

Artikel 4 van het voorstel van de Commissie voor een richtlijn van de Raad inzake afgedankte elektrische en elektronische apparatuur (AEEA) ⁽¹⁾ bepaalt onder andere dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om te zorgen dat er systemen worden opgezet zodat afgedankte elektrische en elektronische apparatuur van particuliere huishoudens door de houders en distributeurs daarvan kosteloos kunnen worden ingeleverd. Om aan deze verplichting te voldoen, dragen de lidstaten zorg voor de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke inzamelingsvoorzieningen, rekening houdend met de bevolkingsdichtheid. De lidstaten zorgen ervoor dat de distributeurs, wanneer zij een nieuw product leveren, aanbieden om een soortgelijk afgedankt elektrisch of elektronisch apparaat kosteloos terug te nemen van het betrokken particuliere huishouden, voorzover dat apparaat vrij is van verontreiniging (met inbegrip van radioactieve en biologische verontreiniging). De lidstaten nemen de nodige maatregelen om te zorgen dat alle afgedankte elektrische en elektronische apparatuur die overeenkomstig dit artikel wordt ingezameld, naar erkende verwerkingsinstallaties wordt gebracht.

Het basisbeginsel is dat de houders en distributeurs elektrische apparatuur kosteloos kunnen inleveren. De Commissie is van oordeel dat dit beginsel niet noodzakelijk betekent dat afgedankte elektrische producten naar de verkooppunten moeten worden teruggebracht. Integendeel, uit de reeds opgedane ervaring met het beheer van dit soort afval blijkt dat het vervoer naar de ontmantelings- en verwerkingscentra zodanig is georganiseerd dat er geen noemenswaardige extra last voor de verkooppunten of de consumenten wordt veroorzaakt. De contacten van de Commissie met vertegenwoordigers van organisaties van detailhandelaars bevestigen dat de gratis terugname, zoals voorgesteld door de Commissie, in veel gevallen reeds deel uitmaakt van de dienstverlening aan de consument.

Als er toch extra kosten zouden optreden, is de Commissie ervan overtuigd dat dergelijke uitgaven in het belang van het milieu verantwoord zijn. In deze context is internalisering van de kosten in de prijzen van producten één van de basisbeginselen van duurzame ontwikkeling. Zoals vermeld in de toelichting op de voorstellen, is uit de proefprojecten met AEEA duidelijk gebleken dat het in rekening brengen van verwijderingskosten bij het inleverpunt een negatieve weerslag heeft op de inzamelingsresultaten. Het voorstel werd bovendien onderworpen aan een evaluatie betreffende de effecten op het bedrijfsleven, in het bijzonder voor het midden- en kleinbedrijf (MKB). Deze beoordeling, die in overleg met alle belanghebbende organisaties (met inbegrip van detailhandelaars) werd uitgevoerd en door de Commissie als bijlage II bij de toelichting op het AEEA-voorstel werd gepubliceerd, bracht geen belangrijke negatieve gevolgen voor het MKB aan het licht.

Wat betreft de noodzaak om een vergunning voor afvalbeheer aan te vragen, schrijft Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen ⁽²⁾ (artikel 12) alleen voor dat afvalinzamelingsbedrijven geregistreerd moeten zijn bij de bevoegde instanties en niet dat ze een vergunning moeten aanvragen. Elke commerciële vestiging is per definitie reeds geregistreerd bij de bevoegde instanties. Het voorstel voor een richtlijn betreffende AEEA verandert niets aan deze situatie.

Op dit ogenblik voorziet de communautaire wetgeving nog niet in een regeling inzake mogelijke strafrechtelijke sancties. Aangezien er zich echter nog steeds vele gevallen van ernstige overtreding van de communautaire milieuwetgeving voordoen, heeft de Commissie een voorstel voor een richtlijn inzake milieubescherming door het strafrecht ⁽³⁾ goedgekeurd. Deze richtlijn zal een minimumnorm vaststellen voor de elementen van strafbare feiten die een inbreuk vormen op de communautaire milieuwetgeving.

⁽¹⁾ PB C 365 E van 19.12.2000.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975.

⁽³⁾ COM(2001) 139 def.